

Стара кінохроніка

Микола Руденко

На мить сповзли з екрана реалії ракетні.
Дивлюсь — очам не вірю, мов справді бачу сон:
Майнули білі коні — тачанки кулеметні,
На вороних за ними рушає ескадрон.

На мавзолеї Сталін. У нього давня звичка:
Простий кашкет, шинеля...
Мовляв, одна сім'я.
В шерензі вісімнадцять у білих рукавичках.
Догадуюсь потроху, що то між ними я!

Чи вам відомо, скільки зусиль та замороки,
Щоб раптом із шеренги не виніс вороний?..
Це ж ледь не півстоліття! Це ж довоєнні роки
Неначе з того світу дивлюсь на світ земний.

Були ті ж самі шаблі у козаків на Січі.
Ті ж самі коні й сідла. Ті самі стремена...
Я, мабуть, народився не раз або й не двічі,
Якщо й космічне диво мене не обмина.

Коли живеш на хвилі —
Час від подій розпухне.
Його вдяга, мов свиту,
Діяльний чоловік.
Живуть собі міщани:
Їдальня, ванна, кухня.
У мене — сотні років.
У них — кротячий вік.

А пізнання триває: в тюремну веремію
Хтось заверстав бездарно
Мого життя політ.
Згасили телевізор — і я не розумію:
Як той кіннотник юний
Попав сюди за дріт?..

Довкола мене люди, що йдуть по гострій грані,
А спогади почнуться — романи з них пиши.
Кажу молодшим зекам: то ж сам я на екрані.
Сміються хитрувато: авжеж! Бреши, бреши.